

Diakónusok szolgálatba állítása

Köszöntés: „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd! Ha van mit adnod, ne mondd felebarátodnak: Menj el, jöjj vissza holnap, majd akkor adok (Péld 3,27-28)!” Ámen.

Gyülekező ének: 472. dicséret 1-. versei: „Mennyit zengi a lelki békét...”

Fennálló ének: 68. zsoltár 1. verse: „Hogyha felindul az Isten...”

Fő ének: 68. zsoltár 2-16. versei: „De az igazak mindnyájan...”

Előfohász: „Mert ha belép hozzátok a gyülekezetbe fényes ruhában egy aranygyűrűs férfi, és ugyanakkor egy szegény is belép kopott ruhában,³és ti arra figyeltek, aki a fényes ruhát viseli, sőt ezt mondjátok neki: „Te ülj ide kényelmesen”, a szegényhez pedig így szóltok: „Te állj oda”, vagy „Ülj le ide a zsámolyomhoz”,⁴nem kerültetek-e ellentmondásba önmagatokkal, és nem lettetek-e gonosz szándékú bírakká (Jk 2,2-4)?” Ámen.

Lekció: Apostolok Cselekedetei 6. rész 1-7. versei: *„Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, a görögül beszélő zsidók zúgolódní kezdtek a héberül beszélők ellen, hogy a naponkénti gondoskodásban elhanyagolják a közülük való özvegyasszonyokat. Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. Hanem válasszatok ki magatok közül, testvérek, hét férfit, akikről jó bizonytságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába, mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett. Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikolaoszt, az antiókhiai prozelitát, az apostolok elé állították őket, és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket. Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek.”*

Előima

Igehirdetés előtti ének: 472. dicséret 5. verse: „Áldott Jézus a földre jöttél...”

Textus: Apostolok Cselekedetei 6. rész 5. verse: *„Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi*

volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikolaoszt, az antiókhiai prozelitát,..."

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Bővül a kör. Nő a közösség és ez konfliktushoz vezet. Az élet krízisekből áll, soha nem tesszük őket igazán magunkévá, amikor pedig már a magunkénak tudjuk, akkor bekövetkezik a halál. Mindig van valami új, amit oldani kell. Ez a korai egyház struktúrájába enged betekinteni. Hogyan rétegződik egy gyülekezet? Kinek mi a feladata, kinek mi a kötelessége és joga, kinek, hol a helye, milyen szolgálatra hívta el az Úr. Ez egy belső vívódás az egyházban. Mit kell tenni, amikor egy probléma felüti a fejét és mit tettek a Szentlélekkel megtelt apostolok. Meg kell vallani őszintén a gyülekezet közösségében. Ez probléma. Ez megoldásra vár. Ezzel nekünk kell megküzdeni. Ez elől nem lehet elmenekülni. Ezt nem lehet félretenni. Ezt nem tudja senki más megoldani. Egy közösség elé vinni a problémát, nem hallgatni, nem mellébeszélni, nem elsimítani, hanem kimondani a valós helyzetet. Az egyház nem az a részlege a világnak, ahol a piaci árakhoz kell alkalmazkodni, ahol a kliens a norma, ahol a reklám többet ér, mert az a lényeg, hogy mit akar fogyasztani a vendég. A Vendéglátó a norma. Neki van valamije, amilye senki másnak. Odavonzza, mint egy mágnes az övéit. Vele jó időt tölteni, Vele jó beszélgetni, Hozzá jönni érdemes, Nála megnyugodni teljes áldás, Benne bízni örök élet. Probléma. Ki oldja? Ki rendezi? Ki marad csendben? Kinek vannak fenntartásai? Kinek kell a megnövekvő közösséget irányítani? Az apostolok pedig felvetik. Beszélnek róla, mert a görögökből és a zsidókból lett keresztyének egyszerre érzik, hogy ki vannak rekesztve, másképp kell tenni és venni. Nincs velük kellőképpen és özvegyeikkel foglalkozva. A teherhordozás a gond. A felgyülemlett szolgálat a gond. A gyakorlati teológia a gond. Az apostolok pedig kijelentik, hogy nekik az ige és az imádság szolgálata adatott. Az apostolok eljutnak oda, ahhoz a nagy felismeréshez, hogy az Igeszolgálatot nem lehet félretenni. Ők az Ige hirdetői. Ők az Igét tolmácsolják. Ők az imádság óráit

nem hagyhatják el. Eljön a „nem” válasz az életünkben. Nem azért, mert nem tudták volna elvégezni, nem azért mondanak nemet, mert nem képesek szolgálni a közösség irányába, hanem azért, mert a megbízatásuk nem erre szól. Az elhívott szolga tudja, hogy mire kapott mennyei elhívást és Krisztusban milyen ajándékokat nyert. Ez nem az én lelki ajándékom. Az apostolok nem csinálhatnak mindent. Mindenkinek az egyházban megvan a maga helye. Mindenkinek. Volt idő, amikor Pozsonyban 3 diakonissza szolgált a lelkésszel és a presbitériummal karöltve. Balla Rebeka a lelkészcsaláddal lakott, mellettük élt, vigyázott a lelkész családjá mellett a többi családokra, látogatott, ment, házi csoportot tartott Főréven és Récsén. Igen. Nem hiába volt egyházunk diakonisszaképzőjének a jelmondata: „Jutalmam, hogy tehetem.” De vajon mit kell tennem? Hogyan kell hozzáállnom a dolgokhoz? Minden az én feladatom, mert meg tudom csinálni? Lukács evangéliumában a görög teljesítménykényszer mellett alázatra hívja a szolgákat: „Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, ami a kötelességünk (Lk 17,10).” Közösség ott válik igazán közösséggé, hogy az eltérések, a lelki ajándékok gyümölcsöt teremnek, és nincs mindenkinek ugyanaz a lelki ajándéka. Isten munkában akar találni, amikor eljön, de vajon melyikben gyönyörködik igazán? Az apostolok három dolgot végeznek egyszerre: Igét hirdetnek, imádkoznak, és elvégzik az asztal körüli szolgálatot, ma azt mondanánk, hogy az agapé és az ingyen konyha is az Ő hatáskörük. Nemet mondanak. A Lélekkel átitatott apostolok nemet mondanak a szolgálat egyik szegmensére. Mindenki nem érthet mindenhez. Mindenki nem végezheti ugyanazt a feladatot. Nem. Milyen hangzatos szó. Milyen megkülönböztetés. Főleg Isten szolgájától. Nem. Nem fogom csinálni, nem az én dolgom, nem azért, mert nem tudom, hanem azért, mert a rám bízott feladat Isten által nem ez. Milyen nehezen mondunk nemet. Ki tanította meg arra, hogy nemet mondj egy feladatra? Jézus, az Úr? A 12 apostol együttesen mondja ki, hogy nem. Nem tudjuk felvállalni, mert akkor elhanyagoljuk azt, amire elhívattunk. A hivatástudat kimondatja a szolgálattal a

nemet. Az Úr elhívása fontosabb, mint az emberek zúgolódása. Nem azért, mert nem tudjuk, hanem azért, mert akkor, amivel megbízott az Úr, nem tudom kellőképpen elvégezni. Az egyház mai problémája az, hogy nem érti meg, hogy nem mehet maga ellen. Ez a probléma fennállt Jézus életében is, amikor a kísértő a pusztában választás elé tette, kenyér vagy az élet kenyere? Ige vagy eledel? Lelki vagy testi eledel? Az apostol kimondják: Előbb az Ige, utána az Ige szerint az eledel. Megvan a sorrend, ne hagyjuk el a Bibliát. Könyörögjenek a lelkészekért, hogy ne hagyják el a Bibliát. Könyörögjenek a szolgálattevőkért, hogy ne hagyják el az imádságot. Jön a megoldás. Az egész gyülekezet össze van hívva. Állítsanak be diakónusokat. Diakónus. Egy újabb feladatkör. A ház körüli munkák elvégzésére, a szeretetszolgálat kiteljesedésére. Nem úgy, hogy akit a lélek indít, hanem kiválasztás útján. Nincs sorsvetés, mint egykor Mátyás tekintetében, hanem a gyülekezetre bízzák a döntést. Ki tudja ezt a szolgálatot elvégezni, szerintetek teljes odaadással, kellő tapintattal, érzékenységgel, biztatással, igei látással? Diakónusok ugyanúgy evangéliumot hirdetnek, tetteikben nem lehet más vezérfonal, mint az imádság, leborulás, ott vannak az asztaloknál és mindenki felé szolgálnak, a görögök és a héberek felé is. Ez egy új fejezet az egyház szolgálatában. Nem lehet elhanyagolni az Igét. Nem lehet félre tenni az imádkozás óráját. Nem lehet mást tenni, másba is fogni. Nem lehet. Ott van növekedés az egyházban, ahol a karizmákat használják. Ott van növekedés a gyülekezetben, ahol a kiválasztottakat szolgálatba állítják és a helyükön vannak. Ott van növekedés, ahol van kiből választani és van kit megbízni. Ott van növekedés, ahol megkérdezik, miben segíthetek, hogyan lehetek támaszod, hol van rám szükség. A nép dönt, hogy ki lesz a diakónusa. Nem a lelkész, nem a presbitérium dönti el. Itt nem a bölcsek hozzáállása a döntő. Nem is a vének tanácsa a mérvadó. A közösség dönt, de az Ige fényében, az imádkozás órájában, az Igeolvasás után, és így válik szolgáló közösség, férfivá és nővé a házasságban, testvérré a bajban, barátá, amely mindennél jobban ragaszkodóbb. Nem a jók

közössége ez, nem filantrópia ez, az emberek felé irányuló szeretet a mérvadó, a sajnálat, mert szegénynek nincs senkije, hanem az asztal körüli szolgálat, jelen lenni az utolsók mellett, és ez abból fakad, hogy a Fiúval közösségben vagyok, mert Ő megmosta tanítványai lábát felállva az asztaltól. Hogy a Fiút felismerem minden testvérben, és mindenkihez az Atya szeretetteljes jelenlétét közvetítem. Nincs személyválogatás. Nem aprózom el. Nem kicsinyeskedem. Mindenkihez azzal a szeretettel, amely engem előbb szeretett. Nehéz. Ugye mennyire nehéz? Hét diakónust választ a közösség. Hét embert állít szolgálatba. Miért? Péter oldja ezt a problémát úgy, hogy nem vállalja fel társaival a további szolgálatot, egyenesen szól, és a közösséget felszólítja a választásra, és a diakónusok szolgálata kiteljesedik. A diakónusok nyitnak a pogányok felé és bizonyoságtevők a zsidók előtt, sőt vértanúhált hal István. Követik Krisztus evangéliumát. Csak az a mozgató ereje a lényeges. Szeretettel vallanak az igazságról. Megáll Isten Igéje az életükben. Nem befelé fordul a keresztyén közösség, hanem kifelé nyit. Nem csak a kicsinyes szolgálatot látja, hanem behív és meghív másokat. Nem csak méltatlanságára hivatkozik, arra, hogy nincs karizmája, hanem amikor a közösség kiválasztja, akkor ezért a mandátumért, bizalomért, Krisztus szent nevében, a Lélekkel vezetve kész ragyogni, kiteljesedni még a börtönben is. Vállalja Krisztus sorsát. Vállalja Krisztus ügyét. Molnár Mária meghalt 1943-ban a Csendes óceán vizeiben, mert keresztyén volt. A japánok az Admirális szigetszoportnál a második világháború idején agyonlőtték. Sírhelye sincs. A pápuák misszionáriusa életét vesztette Krisztusért. Hála Istennek nekünk még nem kell verpadra, kínpadra menni a hitünkért, de ki tudja, mi lesz a sorsunk? Jézus a sorsunk. Jézus a Megváltónk. Krisztus az életünk. Aki Benne meglátta és felismerte az igazságot, szolgál. A szolgálatba állók, a hét férfi megítélése az Ige szerint történt. Milyen a viszonyuk Krisztushoz? Milyen a viszonyuk az Igéhez? Milyen a kapcsolat felfelé, imaháló-e a mindennapjuk? Mi félünk a problémáktól, pedig annak megoldása a probléma megfogalmazásában rejlik. Mi takargatjuk és azt mondjuk,

ez volt a szokás, így csinálták előttünk is, mi is ezt a stafétát vesszük á. De ez nem megy. Ahelyett, hogy a modern világot szidnánk, az órákat néznénk, imádkozzunk és dolgozzunk, mert az evangélium megtérésre hív. Teremjünk hát megtéréshez illő gyümölcsöket. Ámen.

Utóima: „Uram, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen (Zsolt 30,9)!”

„...megkérdezték: Uram, odavágjunk a karddal? Egyikük oda is csapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét. Jézus azonban megszólalt, és ezt mondta nekik: Hagyjátok abba! És megérintve a fülét, meggyógyította őt (Lk 22,49b-51).”

„Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára? Jóval fizessen neked az Úr azért, amit ma tettél velem (ISám 24,20)!”

„Izráelt megszabadítja az Úr örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha, soha többé (Ézs 45,17).”

„Vajon nem azért is, hogy megismertesse dicsőségének gazdagságát az irgalom eszközein, amelyeket dicsőségre készített, amilyenekké minket is elhívott, nemcsak a zsidók, hanem a többi nép közül is (Róm 9,23-24)?”

„Istenem, ne maradj csendben, ne hallgass, és ne légy tétlen, Istenem! [...] Tudják meg, hogy egyedül te vagy az, akinek Úr a neve, aki felséges az egész földön (Zsolt 83,1.19)!”

„Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem (Fil 4,12-13).”

„A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen résztársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is (IIKor 1,7).” **Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...**

Adakozás: „A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg (Zsid 12,2).”

Áldás: „Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is (IJn 4,21).” Ámen.

Záró ének: 493. dicséret 5-6. versei: „Szeress jó reménységgel...”